

Madvig: Det er udtalt af den ærede Formand, at denne Behandling skulde være en principiel Behandling af Sagen. Det er vanskeligt at gennemføre dette, uagtet man bestreber sig derfor, naar vi ere i det Tilfælde, som dennegang, at der ved første Behandling af Sagen foreligger en Betænkning af et Udvalg, som nødvendigvis efter sin Opgave har maattet gaae ind paa Sagens specielle Punkter, og naar dette tillige har foranlediget, at den Minister, der har forelagt Loven, ogsaa har været nødt til at gaae ind paa Specialiteterne. Jeg troer derfor at turde regne paa, at en vis Overbærelse med Medlemmerne vil vises fra den ærede Formands Side med Hensyn til Grændsen imellem det Principielle og det Specielle ved denne Behandling. Jeg ønskede gjerne at begynde med et Punkt, der forekommer mig selv at være specielt, men dog ikke speciellere end adskillige andre, der ere blevne omhandlede i aften, idet det angaaer en særegen Klasse af Embedsmænd og denne Classes Forhold til denne Lov, hvorom jeg har en særlig Anledning til at yttre mig. Jeg tillader mig at give Ditringen Form af et Spørgsmaal til den ærede Conseilspræsident, idet det kan have Indflydelse paa, hvad jeg videre har at foretage i denne Sag. Den Klasse af Embedsmænd, jeg sigter til, er de grønlandste Missionairer. Det er en Klasse Embedsmænd, der ikke let faaer sine Interesser varetagne herhjemme. Ganste vist er der et Collegium for den grønlandste Mission, men saaledes sammensat, at det neppe kan antages at have en særdeles stærk og stadig Opmærksomhed henvendt paa Missionairernes Anliggender, og Missionairerne selv ere saa langt borte, at Sagerne ere afgjorte her, inden de høre derom. Det er imidlertid Tilfældet, at dennegang en Missionair fra Grønland er tilstede her i Hovedstaden, og han har henledet min Opmærksomhed herpaa. Det er nemlig, efter hvad jeg har erfaret, blevet udtalt af dem, der have at gjøre med denne Sag, at det ansees for meget tvivlsomt, om den ved Lovudkastet foreslaaede Gageforbedring kan tilkomme de grønlandste Missionairer. Jeg anseer det høist ubilligt, om de skulde udelukkes derfra. De ere Embedsmænd paa fast Gage (870 Rd. om Aaret),

og de lide i ganste særdeles høi Grad under den sidste Tids Tryk, idet den største Deel af deres Indtægt medgaaer til Livsfornödenheder, som sendes til Grønland herfra og betales efter Indkjøbspriserne henede. Man har meent, at disse Embedsmænd vare udelukkede, fordi de ikke vare pensionsberettigede efter Pensionsloven. Jeg troer nu, at det ikke forholder sig rigtigt, og at de Argumenter, hvorpaa man har villet bygge denne Mening, ikke holde Stik. Men jeg skal ikke gaae ind i Detaillen, naar jeg turde vente, at den ærede Conseilspræsident vilde yttre sig om, hvorvidt han anseer denne Klasse af fast ansatte, med Penge lønnete Embedsmænd for at høre ind under denne Lov. Der er et andet Punkt i den foreliggende Lov, som efter min særegne Stilling har i høi Grad maattet tiltrække sig min Opmærksomhed. Det er § 3 i Udkastet. Hvis denne Paragraph blev bibeholdt, vilde den have en meget stærk Indflydelse paa en Klasse af Embedsmænd, med hvilke min specielle Embedsstilling bringer mig i Forhold. Jeg seer med megen Tilfredsstillelse, at Udvalget har foreslaaet, at denne Paragraph skal udgaae, og da den ærede Conseilspræsident ikke har udtalt sig imod, at den udelades, skal jeg indskrænke mig til først at bekræfte, hvad der af Udvalget er anført, at det er ganste vist — jeg har derom en meget speciel Kundskab — at Grundtrækkene af den Lov af 28de Marts 1855, hvorved Embedsmændene ved de lærde Skoler fik forbedrede Vilkaar, vare udfastede, og Lovens Nødvendighed følt meget stærkt, forend der blev Tale om de sidste Aars trykkende Conjunctioner, og at denne Lov derfor slet ikke gik ud paa at imødegaae dette særegne Tryk, men paa at bringe denne Klasse af Embedsmænd omtrent paa samme Vilkaar som de Embedsmænd, med hvilke de maatte sættes i Klasse med Hensyn til deres Embeders og Arbejdes Vigtighed. Jeg skal dernæst tilføie en særlig Bemærkning. Ved Loven af 28de Marts 1855 var man ved Spørgsmaalet om, hvorvidt man burde gaae, bundet af et Hensyn, der med Hensyn til det nu foreliggende Udkast ingen Betydning har. Alle hine Embedsmænd have nemlig deres Løn af et særskilt Fond, og man turde paa ingen Maade gaae videre, end